

[Brorsen.]

Statsminister Colijn paa et Møde i Holland for nogen Tid siden mellem de saakaldte Oslomagter. Det er Meningen, at dette Møde skal efterfølges af flere, og jeg synes, at man i særlig Grad maa se hen til og ogsaa kan vente, at der virkelig kan komme et Resultat ud af disse Forhandlinger mellem Oslomagterne, saaledes at vi, hvad det handelspolitiske angaar, kan komme ud af de snærende Baand, som vi i Øjeblikket befinder os i, og kan komme ind i en mere livlig Handelsforbindelse med hinanden, til Gavn i Virkeligheden for alle. Hvorvidt Resultatet vil blive efter Forventningerne, er der ingen, der kan udtale sig om, men vi har da Lov til indtil videre at haabe paa, at der kan komme et Resultat ud af disse Forhandlinger.

Det næste Spørgsmaal, den højtærede Statsminister omtalte, og hvorved han, saa vidt jeg kan skønne, lagde større Kraft i sine Udtalelser, var Forsvarsspørgsmaalet. Vi ved, at siden den danske Regering har fremsat sit Militærforslag, har hele dette Spørgsmaal været livligt diskuteret i den svenske Presse, og det er naturligvis sket ikke alene i Danmarks, men ogsaa i egen Interesse. Den Hovedbetragtning, der gaar igennem de svenske Bladudtalelser, er dette, at intet af de nordiske Lande, og derfor heller ikke Danmark, maa luske sig fra sin Opgave paa dette Omraade, men at hvert især af de smaa nordiske Lande maa gøre sin Pligt. Saa vidt jeg kan skønne — og jeg har i alt Fald set en hel Del Udtalelser i de forskellige svenske Blade —, kan man aldeles ikke komme og sige, at det blot er konservative Blade. Nej, det er konservative Blade, det er liberale Blade, og det er ogsaa socialdemokratiske Blade. Det, der altsaa gaar igennem de svenske Bladudtalelser, det er, at hvert Land har Pligt til at værne sine Grænser og sit Landomraade.

Den højtærede Statsminister var inde paa et bestemt Forhold i Forbindelse med hele dette Spørgsmaal, nemlig Tanken om et Forsvarsforbund mellem de nordiske Magter. Ogsaa dette Spørgsmaal er blevet diskuteret, men jeg synes ikke, man behøver at opholde sig meget ved det netop i Øjeblikket, fordi det ikke fra ansvarligt Hold hverken i det ene eller det andet Land er fremsat i Forslags Form. Det er blevet diskuteret, og vel med størst Interesse i den svenske Offentlighed, men der er, som sagt, ikke noget Forslag at henvise til, der er hverken fra det ene eller det andet Lands Side fremsat Forslag tilsigtende et Forsøg paa at løse dette Spørgsmaal. Derfor er det

min Anskuelse, at der indtil videre vist ikke er ret mange, der tror, at Tiden er moden til noget saadant. Hvad der eventuelt kan komme i Fremtiden, skal jeg ikke udtale mig om. Man maa afvente, at man fra ansvarligt Hold først forhandler om Sagen og dernæst eventuelt fremsætter Forslag.

Men naar jeg saa gaar videre, maa jeg sige, at der findes Udtalelser i den højtærede Statsministers Tale af en ganske særlig uheldig Karakter, og det er dette, der har berettiget det Udtryk, som findes i den Udtalelse, der er udsendt fra tre Partier her i Tinget, Udtrykket „udansk“. Det kunde aldrig falde mig ind at sige, at den højtærede Statsminister ikke er en dansk Mand ligesom alle vi andre, men hans Tale var, set fra et dansk Synspunkt, af en yderst uheldig Karakter, og jeg mener, at naar en Minister, og ikke mindst en Statsminister, taler i Udlandet, maa han veje sine Ord noget mere, end hvis han staar paa en Talerstol herhjemme.

Jeg skal ganske kort sige, at hvad jeg for mit Vedkommende i ganske særlig Grad er blevet stødt over — jeg forbigaar den daarlige Vittighed om 1658 —, er en Udtalelse i Statsministerens Tale om Begivenhederne i 1864, hvor han erindrede om de ret store Forventninger, vi havde her i Danmark om, at Sverige vilde komme os til Hjælp, at Svenskerne vilde stille sig paa Danskernes Side: Men, siger Statsministeren, der kom selvfølgelig ingen. Over for en Nation, som vi staar i godt Samarbejde med, skal man ikke komme med en saadan Udtalelse. Der er ingen Grund til at minde om det nu, hvor det paa mere realistisk Grund stadig gælder om et bedre Samarbejde inden for Nordens Lande. Alt, hvad der med Hensyn til det sidste, Samarbejdet, skal komme, maa naturligvis udvikle sig paa sund og naturlig Maade.

Jeg vil dernæst nævne en anden efter min Opfattelse meget stødende Udtalelse. Jeg tænker her paa, at Statsministeren udtalte, at Danmark skulde vel ikke være en Lænkehund for Norden. Denne Udtalelse er i mere end een Henseende uheldig.

Endelig viser Statsministeren i sin Motivering for, at et Forsvarsforbund i Norden var en Utopi, hen til de baltiske Lande, siger til Finland og Sverige, at hvis man skal gaa ind paa Overvejelser her, kan man heller ikke undgaa at komme til at overveje, om de baltiske Lande saa ikke eventuelt ogsaa skulde med. Jeg mener, det er ganske forkert at nævne de baltiske